

SILVIU MESSE

ULTIMA
ȚIGARĂ

Cuprins

<i>Despre carte</i>	7

Capitolul I

1 Vulcanii nu se răcesc niciodată	17
2 Bunicul	25
3 Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște.....	32
4 Ce **** mea pute așa în casa asta de zici că s-a căcat careva pe el?	41
5 Avioane de hârtie.....	48
6 N-ai tu ciocan pentru curu' ăsta	56
7 În genunchi.....	60
8 Junglă deasă	69
9 Primul voiaj	89
10 O pietricică în pantoful conștiinței.....	106
11 Povestea lui Traian Martirul sau a Nimicului cu ochi...	119
12 Bunica.....	131
13 Mica sirenă.....	142

Capitolul II

1 Van der Ergy	153
2 Pisicii nu-i trebuie multă untură.....	164
3 Romeo și Julieta	175
4 Lou Bega.....	190
5 Nenea Pupu	200
6 O altă lecție.....	221
7 Tanaka	230
8 Eroarea din Matrix.....	253

Capitolul III

1 Laptopul	271
2 De la apusul la răsăritul soarelui	279
3 Ultima țigară.....	297
Epilog. Antichrista sau Sărutul dulce al răzbunării	311

Poveștile mă obsedează. Mă bântuie efectiv. Singura mea scăpare este să le dau o formă de viață publică cât de cât. Abia atunci mă lasă să respir sau să întâmpin alte povești. Iar cel mai rău e cu poveștile mele. Pe multe le-am transpus în *Consumatorul de suflete*, prima mea carte.

Să ne înțelegem, nu mă consider vreun scriitor iscusit. Dintru început, nu cred că am citit îndeajuns pentru așa ceva. În schimb, am trăit tot felul de aventuri, pe altele mi le-am imaginat și-n plus, îmi duc viața înconjurat de făuritori de conținut de tot felul.

În cinematografie, mentorul meu este Dan Chișu, deși nu cred că și-a dorit vreodată asta. Pur și simplu, avea sertarul plin de scenarii care n-ar fi văzut niciodată lumina zilei, or, eu nu le-am putut accepta o astfel de soartă.

La Nuțu Cămătaru am mers fără să-l cunosc pentru că am știut că acolo e o istorie extraordinară care merită spusă. O spuneau alții mai bine? Sută la sută. Reușea vreunul dintre ei să ducă acest proiect la capăt? Niciunul.

Poveștile lui Silviu Messe sunt exact așa și volumul său reprezintă pentru mine un mod de a le exorciza. Nu-mi pasă de Silviu. Nu l-am întâlnit până astăzi niciodată. Dar de frazele lui îmi pasă. Le-am descoperit pe Facebook și, pe de-a-ntregul, povestirile astea îmi creează o tulburare de care nu pot fi vindecat decât știindu-le publicate. Am nevoie să mă asigur că ele călătoresc pe rafturile librăriilor, în bibliotecile de acasă și că pot infecta și alte persoane – ce să vezi, doar așa mă simt eu împăcat.

Urăsc clișeul ăla de *roller-coaster emoțional*, dar ce să fac acum dacă tocmai așa e cartea lui Silviu și eu n-am citit destul la viața mea încât să găsesc o expresie mai inspirată?! *Montagnes russes de sentimente*, poftim, că măcar sunt poliglot. Am răs și am plâns citind-o și am decis că trebuie să pun umărul ca să se și publice. Fiindcă, vedeți voi, în zilele noastre, Shakespeare ar avea șanse mari să NU fie publicat dacă ar deține doar condei și nimic mai mult. Fără bani, fără un plan de business sau măcar o strategie puternică de marketing, nicio editură nu te bagă astăzi în seamă. Oarecum au și oamenii aștia dreptate, doar n-o să intre în faliment după câteva proiecte. E tot vina noastră că nu cumpărăm decât titluri motivaționale sau despre *cum să faci bani mulți cu muncă puțină*.

Nu insinuez acum că Silviu Messe e vreun Shakespeare. Dar poate că e un Beigbeder de la Marea Neagră sau chiar vreun Bukowski din cartierul Faleză Sud. Și dacă eu simt că seamănă cu doi dintre preferații mei, atunci mai simt și că e datoria mea să împing lucrurile să se întâmple.

Zis și făcut. M-am apucat de treabă și am sunat la Editura ALL, prima cu care am colaborat și eu la viața mea. Le-am propus o carte excelentă, cu autor total necunoscut, însă cu strategie de marketing gândită și implementată de mine, iar în combinația asta lor li s-a părut fezabil proiectul. Și aceasta e povestea cărții în sine. Vă urez să vă băntuie de acum pe voi!

Ce-mi mai rămâne e doar să sper că, după ce se va fi vândut în catralioane de exemplare în întreaga lume, tradusă în peste zece limbi, Silviu Messe își va aminti de mine și...

Și va decide să ajute, la rândul lui, un artist cu talent cât carul și cu șanse de izbândă zero.

Codin Maticiu

„De unde Dumnezeu a apărut omul ăsta?!“, m-am întrebat de mai multe ori, dar mai ales după ce am întors ultima filă. Unde a fost până acum? Cum se poate să fii atât de bun de la debut?!

Cartea se citește pe nerăsuflăte. Știi că ați mai auzit asta, dar acum e pe bune. Pentru că Silviu Messe le are pe toate. În primul rând, are ce povesti! Sunt întâmplări aproape insuportabil de dramatice și scene la care am râs în hohote. Pentru că are și umor, de cea mai bună calitate, și o foarte rară autoironie. Și talent, cu carul. Și o scriitură fără cusur.

Dar mai presus de toate, zic eu, are puterea și curajul de a se *expune*, nu doar în cele mai intime, ci și în cele mai penibile situații. Genurile SF, fantasy, horror, polițist etc. au fanii lor, dar cei care citesc iubesc mai mult decât orice *autenticitatea nefardată*. Este ceea ce ne oferă Silviu Messe.

Iar la teama lui finală: „Dacă voi povesti, nimeni nu mă va crede“ vreau să-i răspund categoric: „O! Ba da!“.

Tudor Călin Zarojanu

Silviu Messe ne aduce în față o poveste autobiografică care pulsează de viață, autoironie și autenticitate.

Scriind cu un aplomb nebunesc de realism magic, Messe reușește, cu un umor brut și autoironic, să transforme întâmplările devenirii sale într-un univers profund și complex, plin de semnificații neașteptate. Fiecare anecdotă ascunde o bucată de adevăr despre ce înseamnă să crești într-o lume în transformare, în care orice este posibil, dar nimic nu este sigur. Iar în spatele râsetelor stă o meditație asupra maturizării și a schimbării.

Această carte este pentru cei care vor să înțeleagă ce înseamnă să fi crescut și trăit într-o perioadă în care realitatea și ficțiunea se împletesc atât de firesc.

Anghel Damian

Dacă m-ar întreba cineva: acum pe bune, de ce recomanzi tu cartea asta cu titlul de... condamnat la viață, nu aș ști care dintre capitole m-a determinat să o fac. „Martirul Traian“ sau „Mica sirenă“? De fapt, cred că felul în care curge narațiunea. Sinceră, dar sofisticată, câteodată redundantă în referințe, te face să treci, fără să lași cartea din mână, ca printr-un serial de la care nu te poți opri. Din Constanța în Siria, de la copilărie la adolescența târzie, terminând cu obsedanta Antichrista, te poartă până la ULTIMA ȚIGARĂ aprinsă cu lumânarea și împărțită simbolic cu tataie.

Dan Chișu

*Toate familiile fericite seamăna una cu alta.
Fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei.*

LEV TOLSTOI

Capitolul I

1

Vulcanii nu se răcesc niciodată

Mereu îmi voi aduce aminte de taică-miu când a intrat în casă, la sfârșitul anilor '90, transpirat learcă, și ne-a zis să ne facem bagajul că mergem la munte, iar în drum spre gară ne-a spus că mai trebuie să oprim undeva cinci minute, să lase ceva și, intrând în cazinou, n-a mai ieșit de acolo. A așteptat maică-mea în fața cazinoului, cu trei copii și cu bagajele făcute, până în zorii următoarei zile, când și-a dat seama că nu va mai fi niciun munte și atunci a decis să mergem acasă. Atât îi luase maică-mii să accepte că totul n-a fost decât o iluzie. O zi și o noapte.

Era anul 1998. Taică-miu a năvălit în casă și i-a cerut maică-mii să se pregătească – urma să mergem cu toții la munte! Bineînțeles că maică-mea nici măcar nu l-a băgat în seamă, doar că taică-miu în momentu' ăla a scos și câteva teancuri de hârtii roșii, d-alea cu bărbosu' și cu șarpele pe ele, și le-a trântit pe masă.

— Tu vorbești serios, Ioane? Ția sunt banii tăi? a întrebat maică-mea cu o voce tremurândă, care-i dădea de gol bucuria.

— Nu sunt banii mei, Florico, sunt banii noștri! a răspuns taică-miu fericit și a bătut din palme într-un mod care dădea de înțeles că ar fi bine să nu mai pierdem timpul și să ne apucăm de bagaje.

În momentu' ăla maică-mea a întinerit pe loc cincisprezece ani. Am văzut-o pur și simplu cum întinerește și nu voi putea uita niciodată chipul ei de școlăriță. Mi-a rămas salvat în albumul minții precum o fotografie la care mă pot uita ori de câte ori îmi aduc aminte de această scenă. Era cea mai frumoasă femeie de pe pământ.

Nu l-a întrebat nici de unde are banii, nici cum i-a făcut. Totuși, îmi amintesc că i-a mai adresat o singură întrebare înainte de a se apuca de făcut bagajele:

— Există vreun risc, Ioane? Atât vreau să știu.

— Dacă nu riști, nu câștigi, Florico! a răspuns taică-miu, sigur pe el. Și cu tine mi-am riscat inima atunci când te-am ales și, iacătă, am câștigat. Cel mai mare risc e să nu-ți asumi niciun risc.

Iar maică-mea nici n-a mai stat pe gânduri, a țâșnit fericită și s-a apucat de împachetat. Radia de fericire.

Eu eram destul de mic pe atunci și nu pricepeam foarte bine ce înseamnă banii, dar nici nu trebuia. Văzând-o pe maică-mea cât era de bucuroasă, am înțeles numaidecât că motivul sunt teancurile roșii de bani de pe masă. Simțeam și înțelegeam că este ceva foarte puternic acolo, iar în inocența mea, parcă am vrut cumva să-i răsplătesc pentru că o făcuseră pe maică-mea atât de fericită, așa că am început să mă joc cu ei. În timp ce maică-mea împacheta cot la cot cu soră-mea și cu frate-miu, eu i-am întins pe toți pe jos, pe pat, pe mese și pe orice suprafață orizontală, bancnotă lângă bancnotă, în așa fel încât am colorat toată încăperea în roșu. Ba mai mult, nimeni nu m-a oprit. În general, n-aveam voie să ating mai nimic în casă, mai ales lucrurile lor de oameni mari, așa că auzeam foarte des „nu e voie“, „nu ai voie acolo“, „nu atinge aia“, „să nu cumva să

umbli acolo“, „aia nu e pentru tine“ și așa mai departe. Dar în ziua aceea, atât maică-mea, cât și taică-miu s-au uitat la mine cu zâmbetul pe buze, de parcă erau mândri de ceea ce făceam. Stăteau amândoi îmbrățișați în pragul ușii și mă priveau de acolo, cu ochii lucindu-le cum nu le mai luciseră până atunci. Mă rostogoleam peste bani precum o clătită, mi se lipeau de față și de corp, iar eu îi mângâiam, râzând în hohote și aruncându-i în aer. Eram fericit.

Ce-i drept, mai și auzisem că plecăm la munte, iar pe vremea aia, ca impact emoțional, să te duci la munte nu se compara cu niciun eveniment din ziua de azi. Dacă aș zice că a merge la munte pe atunci era ca și cum ai merge azi în Bali sau Maldive, n-ar fi nici unu la sută adevărat. Nici nu știai exact ce înseamnă, ce se găsește la munte, cu ce se ajunge acolo, dacă e pe altă planetă sau într-o altă galaxie, dacă e un loc cu altfel de oameni, cu extraterestri sau cu ființe la fel ca pe Planeta Pământ. Știai doar că e ceva foarte mișto, dar interzis muritorilor. Cel puțin, asta știam eu. Poate doar cei care au apărut la școală cu adidași originali, la începutul anilor '90, chiar și prin 2000, pot înțelege senzația despre care vorbesc. Nu faci cu un Rolls Royce acum sau cu toate pietrele infinitului pe mânășă ce făceai atunci cu o pereche de adidași originali. Era incredibilă puterea pe care o aveau asupra oamenilor din jur! Ba chiar te puteai juca cu mințile lor, influențându-le emoțiile și comportamentul. În clasa a patra, pe când nu existau încă pantofi sport pentru copii, ci doar pantofi eleganți, eu am apărut cu adidași albi care luminau la călcâie atunci când pășeam. Mi-adusesse maică-mea de nu știu unde, dar *știu* că, două zile mai târziu, a sunat-o învățătoarea și a chemat-o de urgență la școală. Toți copiii, toate învățătoarele și inclusiv directorul credeau că

am acasă și mașină care vorbește. Credeau că sunt fiul lui James Bond ori al lui David Hasselhoff din *Knight Rider*.

Fiind de față în biroul directorului, îmi aduc aminte că învățătoarea a tot insistat că ar vrea să stea de vorbă și cu taică-miu, doar că maică-mea i-a spus că nu se poate pentru că este plecat din țară. Atunci învățătoarea și-a mutat rapid privirea spre director și a dat aprobator din cap într-un fel ușor de tradus: „Vezi? Exact cum am bănuț, ți-am zis că e fiul lu' Michael Knight“, după care a pus o mână pe umărul maică-mii, conducându-ne împăcată spre ușă. Iar în liceu nu mai zic. În clasa a noua, am simțit ce înseamnă să fii cineva imediat ce mi-am făcut apariția purtând perechea de pantofi sport Puma a lu' frate-miu. Erau făcuți aproape varză și cu două numere mai mari, dar asta nu conta deloc. Eram pur și simplu Dumnezeu sau Thanos cu mânușa infinitului trasă pe mână. Când mergeam pe coridor se făcea liniște, fetele își dădeau coate între ele, șușotind, băieții mă priveau cu admirație, sperând că într-o bună zi vor gusta și ei acea putere unică, iar profesoarele îmi puneau nota zece fără să mă asculte și voiau să facă tovărășie cu familia mea sau chiar să se înrudească cu mine. Când ajungeam la liceu, se făcea culoar în fața intrării și toți strigau: *Silviu! Silviu! Silviu!* Iar eu treceam printre ei, sigur pe mine, întocmai ca Maximus Decimus Meridius din filmul *Gladiatorul*, înaintea luptelor din arenă. Cam așa stătea treaba și cu plecatul la munte. E foarte greu să le explici celor care nu au trăit în acele vremuri ce impact emoțional avea o excursie la munte sau ce forță divină sălășluia în cuvântul „munte“. Dar, ca să înțelegeți totuși de ce am făcut referința la adidașii originali, muntele era ca și cum, în anul 1990, toată familia ta ar fi apărut din senin încălțată cu pantofi sport originali Nike Air Force 1 și astfel încălțați ați fi dat o fugă